

Santiago Espot: «En l'afer de les estelades, aquest any Espanya ens ha fet la feina»

written by Ramon Munné | 22 de maig de 2016

Santiago Espot. Empresari. Autor dels llibres "Contra el senequisme polític", "Joan Fiveller. Model de caràcter", "Cap a la independència" i "Discursos a la Nació". També és coautor dels llibres: "Front pel Plebiscit per la independència de Catalunya" i "Independència sobre rodes". Fou candidat per Solidaritat Catalana per la Independència a l'alcaldia de Barcelona l'any 2011 i és president de Catalunya Acció des de la seva fundació l'any 2005.

Ja ha arribat la final de la Copa del Rei amb el Barça. S'està convertint en una de les dates més rellevants de l'agenda política. Quina valoració en fas?

L'independentisme va aconseguir monopolitzar aquest esdeveniment esportiu a partir del 2009 en la final a Mestalla entre el Barça i l'Athletic Club de Bilbao. Llavors va ser quan per primera vegada es va demanar xiular l'himne espanyol i al Borbó de torn. Ho vam fer Catalunya Acció i ESAIT (plataforma pro-seleccions esportives basques) i ja ens va costar una primera querrela davant l'Audiència Nacional que es va arxivar.

Per què ho vau proposar?

Perquè cal perjudicar a Espanya allà on més li pugui doldre, exactament com ella fa amb nosaltres. I poques coses li provoquen més ràbia que veure com els catalans menyspreem els seus símbols nacionals. **Després de tots aquests anys i, sobretot, després de la darrera final de l'any passat al Camp Nou, ja hem aconseguit "institucionalitzar" la xiulada contra la marxa reial i el cap de l'estat. I ho fem passant per sobre**

del profund complex d'esclau dels nostres dirigents polítics "sobiranistes" que diuen que hem de respectar els símbols espanyols. Quan es troben en situacions d'aquesta mena (de tensió amb Espanya) sempre fan el posat del majordom amatent.

En quina situació es troba la denúncia que va rebre tant tu com tots els signants del manifest «Per la xiulada a l'Himne Espanyol i al Rei Felip de Borbó», amb motiu de la final de l'any passat?

La sala de lo penal de l'Audiència Nacional va ordenar reobrir la causa després que el jutge Andreu l'arxivés. Ara fa una setmana la fiscalia ha demanat que es declarin com a investigats (abans imputats) al cap de seguretat del Barça en aquells moments i als principals dirigents de les onze entitats signants del manifest. Estem a l'espera del que decideixi el jutge al respecte. **En definitiva, se'ns vol jutjar per escriure o signar un paper.** Amb tot, jo ja vaig dir públicament en el seu dia que el manifest va ser redactat per mi i el vaig donar a signar a les altres entitats.

Us sentiu prou acompanyats per la resta del país o per les seves institucions?

Fins a dia d'avui no hi ha hagut cap partit polític amb representació parlamentària, dirigent del govern o algú de les grans entitats sobiranistes del país que s'hagi posat en contacte ni amb mi ni amb Catalunya Acció. Ni ara que estem en ple procés penal, ni quan ens van multar amb 100000 euros a Catalunya Acció i 90.000 a mi personalment. Això són coses que a ells els van grans. No són aptes per a mentalitats de volada gallinàcia.

En canvi, si fomentes i participes de l'independentisme de festa major i de la revolució dels somriures i fas bondat, sempre els tindràs al teu costat i faran el que calgui perquè surtis a TV3 o RAC1. Fins i tot, et faran diputat encara que el teu currículum no acrediti cap èxit en res i no sàpigues articular un mínim discurs en públic. Ser un babau, no criticar el procés i repetir quatre consignes com "fer un país

millor", "ho tenim a tocar" o "el món ens mira" sembla ser en molts casos la primera condició per seure en el primer Parlament independentista de la història.

Existeix algun organisme esportiu o internacional a qui recórrer? Penseu fer-ho?

Primer caldrà veure si hi ha judici, sentència, etc. ara per ara no puc respondre a això.

Heu rebut algun tipus d'amenaques pel fet de dur a terme aquestes campanyes? Si és així, les heu denunciades?

Les típiques amenaces barroeres i tronades a través de les xarxes socials o el telèfon. Molt en la línia de "a mi la legión!". Personalment, les he denunciades un parell de vegades davant els mossos però mai he rebut cap mena de resposta. Ho he fet no perquè cregui en la justícia espanyola, sinó per treure-les a la llum i que els catalans vegin amb quina mena de personatges espanyols ens hem d'enfrontar.

Què heu proposat per enguany i com valdria la prohibició de dur estelades a la final d'enguany?

Aquesta vegada Espanya ens ha fet la feina. Amb l'afer de la prohibició de les estelades (encara que ara un jutge hagi fet rectificar a la filla d'un falangista que fa de delegada del Gobierno a Madrid) ja no cal esperonar als catalans perquè xiulin l'himne espanyol i a Felip VI a l'estadi del Manzanares. A més a més, **el manifest de la final de l'any passat continua tenint la mateixa, o més, vigència que aleshores**. Per tant, que xiulin si volen la Marxa Reial i a Felip de Borbó el més fort que puguin.

Quin és el lílindar d'efectivitat de mesures com les xiulades, dur estelades etc? Ho heu valorat? És a dir, quin punt marca la frontera entre que aquestes mesures siguin útils per l'objectiu de recuperar la independència del país o bé s'acabin convertint en un fi en elles mateixes i oblidem l'objectiu al qual teòricament serveixen?

Recordo que el bon amic mexicà d'origen català, José M. Murià,

va venir a Barcelona un parell de mesos després de la xiulada del Camp Nou de l'any passat i va dir-me: "Saps que possiblement només en algun indret de la selva amazònica o de la Patagònia no es van assabentar de la xiulada? Perquè el que és a la resta de l'Amèrica llatina... tothom va saber que no voleu ser espanyols!"

Amb tot, fixeu-vos que el primer que va fer el govern espanyol, a través de la Comisión Nacional Antiviolença 48 hores després de la final de l'any passat, va ser demanar que s'investigués policialment als redactors (o sigui a mi) i als signants del manifest. Vull dir amb això que **una xiulada, o una protesta del tipus que sigui, sense canalitzar-ho políticament amb un text o amb discurs perd potència i efectivitat.** Per tant, hem d'aprendre a protestar amb alguna cosa més que els peus, les mans o els xiulets. Sobretot, fer-ho també amb el cervell. D'això se'n diu *agitprop*, i ha donat molt bons resultats al llarg de la història. Si no és així no passem d'un estadi una mica infantil.

Creus que amb la independència els esdeveniments esportius com aquests serien menys conflictius?

Home, d'entrada els equips catalans no jugarien la copa anomenada del rei. Per tant, aquests tipus de conflictes no existirien i el Barça esdevindria una mena d'Ajax d'Amsterdam que tindria rivalitat amb el Feyenoord de torn que seria l'Espanyol o vés a saber qui. I la catalanitat esportiva seria propietat de la nostra selecció nacional, exactament com fan totes les nacions lliures del món.

El programa electoral amb què es va presentar l'actual govern deia que en 18 mesos proclamaria la independència i convocaria eleccions constituents. Com a president de Catalunya Acció tens confiança que el govern actual podrà complir el seu compromís electoral?

El problema és que jo ja no sé quin és l'actual full de ruta d'aquest govern. I crec que no en sóc l'únic. Perquè estem en una cerimònia de la confusió. Uns parlen d'uns terminis i

d'altres d'uns de diferents. Fins i tot, hem escoltat dirigents d'ERC afirmar que la independència "arribarà quan toqui". Sigui com sigui, hi ha una cosa segura: **quan finalitzi aquest termini de 18 mesos ni es proclamarà la independència ni serem independents. És més, dubto que hi hagi cap canvi substancial en el nostre status polític actual.** I això que dic no ho faig per cap ànsia de ser un aixafaguitarres o perquè pensi que els diputats de JxSI o de la CUP no siguin independentistes. En absolut. Ho dic perquè els primers no estan disposats a encarar un conflicte polític i institucional amb l'estat (i sense conflicte no hi haurà independència), i els altres perquè la independència, per a ells, és tan prioritària com defensar els maners de Barcelona o acabar amb la que ells anomenen ocupació israeliana de Palestina.

La proclamació de la independència podrà no ser unilateral?

Les independències que no ho han estat s'han produït en estats matrius que no tenen la concepció cavernària i casernària de la seva pròpia existència com sí té l'estat espanyol. **Per tant, la nostra no pot ser d'una altra forma que no sigui unilateral.** I això ens retorna al que deia abans. **La unilateralitat espanta als nostres dirigents polítics i socials** més destacats perquè suposa, entre d'altres coses, prendre el control del territori utilitzant el mateix que utilitza l'estat per mantenir-lo: la força, si cal.

Fes un pronòstic. Quan serem independents?

Quan vam crear Catalunya Acció l'any 2005 afirmàvem que podíem ser independents en una dècada aproximadament. Per això vam ser els primers en parlar del 2014 com a data per assolir l'objectiu. Però sempre ho dèiem en funció de l'inici del procés. Perquè considerem que la mentalitat d'un poble pot arribar a canviar-se en una dècada.

Si considerem que l'inici del procés va esdevenir-se l'any 2012 amb les famoses manifestacions del 11S... feu números! Però deixant una mica al marge d'aquest exercici d'intentar preveure el futur, que és el més difícil que hi ha en

política, sempre penso que és cert el pronòstic que va fer l'insigne professor (i mai prou reivindicat) **Josep M. Batista i Roca**: **"Catalunya serà independent, a pesar dels catalans"**.